

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Versus III. Ampliùs lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda
me.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

Sic miserationes ejus multæ sunt erga quemcunque, ut paulò ante audisti, *multæ sunt miserationes ejus*, non tamen sunt infinitæ. Sola in DEO Potentia est, quæ limites nullos habet: actus limitem habent, quem illis suâ Providentiâ præfigit. Quid si igitur actus Misericordiæ exercendi erga te, finem jam haberent? Et tamen quàm id est facile? *Abstuli pacem meam à populo isto, dicit Dominus, Misericordiam & miserationes.* Jer. 26. v. 5.

VERSUS III.

Amplius lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me.

- I. **C**onsidera, quòd *similiter odio sunt DEO, Impius & Impietas ejus.* Sap. 14. v. 9. Eo tamen discrimine, quòd Iniquitatem ille absolutè oderit, Iniquum autem tantum ut Iniquus est. Idcirco Misericordia & Justitia (dotes duæ tantarum in DEO virium) certant inter se quodammodo, ut & de Iniquo, & de Iniquitate triumphent: Et verò triumphant etiam; triumphant tamen modis valde differentibus. Misericordia triumphat de peccato in Peccatore. Justitia triumphat de Peccatore in peccato. En modum: Misericordia triumphat de peccato in Peccatore; quia ejus proprium est destruere peccatum, quod in ipso invenit, & sic dolentem salvare. Justitia triumphat de Peccatore in peccato, quia ejus proprium est punire Peccatorem in peccato, quod ab eo tolli non potest, atque ita damnare obstinatum. Jam sicut David hîc de admisso peccato dolens non rogat Justitiam, sed rogat Misericordiam; ita de sua Iniquitate loquens, petit à DEO, ut illam disperdat,

dat, illam dissipet, illam deleat: *dele Iniquitatem meam.* Non ita loquitur cum DEO de se iniquo agens. Tunc enim petit tantummodo ut ipsum lavet ab iniquitate: *Lava me ab iniquitate mea:* dum enim ipse vult superstes esse post suum peccatum (quod, rem ipsam spectando, confestim illum mortis reum effecerat) non ob aliud id vult, quàm ut deslere illud, & satisfacere pro illo possit: *Vivet Anima mea, & laudabit te. Psal. 118. v. 175.* Deletur Iniquitas, quando remittitur. Iniquus dein lavatur simul, & mundatur. Lavatur, quando non contentus videre remissam iniquitatem, in id insuper incumbit, ut tollat omnem vel minimum ad illam affectum, & omnem vel minimum, qui erga eam superest, amorem: Mundatur, quando ne ipso quidem contentus, studet insuper tali, tàmque implacabili erga dictam iniquitatem odio animum informare, ut virtutum contrariarum actus exerceat; Humilitatis nimirum, si peccatum fuit superbiæ; Mansuetudinis, si fuit iræ; Abnegationis, si fuit intemperantiæ; & sic de aliis peccatis differendo: *Amplius lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me.* Visne tu nôsse causam, ob quam sæpe lotus, non diu post ramentum iterum te inquinat? non ob aliud, quàm quia lavaris, sed non mundaris. Desistis à malo, sed non desistis ea ratione, ut tantundem facias boni, quantum feceras mali.

Confidera, quam ob causam petat à DEO David la-
vari, & petat mundari; dum DEI quidem proprium erat
delere iniquitatem; sed illud penitus eluere, ab eo penitus
se mundare, modisjam indicatis, ad Davidem veriùs ipsum
pertinebat. Ratio est, ut sic advertamus, quanto plus in
operibus, Gratiâ adjuvante perfectis, debeatur ipsi Gratiæ,
quàm nobis cum illa operantibus. Certum est, quòd ipsi

lavare nos debeamus, ut tu dicis, & certum est, quòd ipsi nos debeamus mundare. Sed ex nobis ipsis quid possumus? Possumus tantùm nos indies fædare & conspurcare ampliùs. Ut mundemur, necesse est, ut nos DEUS nunquam solos operari sinat; atque hâc causâ semper à DEO petere debemus, ut ipse faciat, non solùm, quod ad ipsum solum pertinet, sed etiam illud ipsum, quod ad nos spectat. *Lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me.* Si ipse non est, qui faciat nos facere (salvâ tamen semper nostrâ libertate) nos ex nobis nihil planè faciemus. *Da Domine quod jubes, & jube quod vis. S. August.* Hinc observa discrimen. Delere enim peccatum ex nostra anima, opus est, quod totum quantum ad solum DEUM pertinet; unde DEUS nunquam nobis præcipit, ut ejusmodi opus faciamus; sed tantùm, ut ponamus illa, quæ ad id nos præparant, nostra ex parte illi non obstitendo: *Pœnitimini igitur, & convertimini, ut deleantur peccata vestra. Act, 3. v. 19.* Quia verò tam Animam nostram à peccato lavare, quàm mundare, opus est commune DEO operanti, & nobis libero nostro arbitrio divinæ gratiæ cooperantibus; idcirco nonnunquam petimus à DEO, ut hoc ille opus faciat, ut hîc petit David, dum dicit: *Lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me*; aliàs autem DEUS nobis præcipit, ut illud faciamus. An vis ejusmodi præceptum lavandi te? *Lava à malitia cor tuum Jerusalem, ut salva fias.* Ita per Jeremiam præcipit DEUS. 4. 14. Vis præceptum mundandi te? *ab omni delicto munda cor tuum.* Ita per Ecclesiasticum 28. 10. attende proinde, quid tibi omni conatu agendum sit; id nimirum, ut sedulò te & laves, & mundes ratione jam indicatâ. Ejus quod reliquum est (peccati scilicet delendi) omnis omnino cura DEO relinquenda

quenda est: quin locum aliquem concedas Diabolo, quando iste turbare te voluerit variis dubiis, an DEUS remiserit, an verò non remiserit tibi peccatum? Fac tu, quòd sic DEI est, ut & tuarum partium, & committe DEO reliquum, quod ab ipso solo pendet. An ambigere potes, num id ipse facturum sit?

Confidera, quòd delere peccatum ex anima, sit opus, quod non fiat paulatim, sed totum momento, infundendo gratiam justificantem. Non perinde res se habet cum lavando, & mundando reliquias peccati. Hoc est opus, quod semper peragi potest perfectiùs. Si enim Peccator tum lavatur, quando ad id enititur, ut omnem penitus ad peccatum affectum, omnem vel minimum amorem extinguat; & si tunc mundatur, quando insuper studet omnem affectum, omnemque amorem peccati mutare implacabili odio ejusdem, producendo, ut dictum est, actus virtutum cum eodem peccato pugnantium; quis non videt, nunquam hoc tam perfectè fieri posse, ut satis sit? Hinc vides Davidem, quando à DEO petiit abolitionem peccati, aliud non fecisse, quàm ut sine ambagibus DEO diceret, *dele iniquitatem meam*. At quando lavari & mundari petiit, satis non habuit dicere illi, *lava me, munda me*: sed addidit *amplius: amplius lava me, amplius munda*, petendo hac ratione gratiam à DEO, faciendi semper perfectiùs omne illud, quod cognoscebat tanto suo bono adhuc fieri posse.

Disce etiam hac occasione, quid requiratur, ad lavandam, mundandamque sollicitè animam, quando te pro sacro tribunali Judici homini sistis. An persuades tibi, te satis facere officio tuo, si illi cum fide peccata tua omnia enumeres? Haudquaquam. Majus tuum studium esse oportet.

III.

oportet, abhorrere ab illis peccatis, detestari illa, abominari; id enim nisi fiat, vix à pedibus sacri tui Judicis digressus ad illa denuo admittenda revertéris, nec id mirum.

Omne siquidem peccatum relinquit post se in anima effectus geminos valdè terribiles. Unus est assuetudinis pravæ peccando contractæ, quæ facili negotio ad relabendum impellit. Alter est Concupiscentiæ rebellis, eodem peccato corroboratæ: huic enim quanto plus cedit Peccator, & ejus desideria explet, tanto illa fit petulantior, & plus sibi in illum juris arrogat. Ad tollendos autem effectus istos geminos, tam formidandos, satis non est, peccatum esse deletum, etiam ope veri & legitimi doloris. Necessè est, dolorem istum legitimum eò pertingere, ut à te tollat, ut jam est dictum, omnem qualemcunque ad peccatum tale affectum, omnem vel minimum amorem: imo ut hic convertatur in odium perfectum. *Iniquitatem odio habui, & abominatus sum, Ps. 118. v. 163.* Hoc odium si vividum fuerit & efficax, non solum debilitabit confestim pravam assuetudinem, sed eam tollet penitus, & efficiet præterea, ut perduellis Concupiscentia, non quidem tollatur penitus, sed debilitetur tamen, ne adeò licenter amplius insolescat. Quomodo autem odium ejusmodi in te vivum erit & efficax, nisi illud identidem à DEO ferventiùs petas, crebrò ingeminando: *amplius lava me ab iniquitate mea: & à peccato meo munda me?*

IV. Considera, maximam ablutionem & emundationem animæ, quæ obtineri possit, non esse id, quod ex nostra parte ponitur in Sacramento Pœnitentiæ actibus jam sæpius memoratis; quamvis & ipsi sint necessarij. Est enim id; quod in nos redundat à pretiosissimo cruore Servatoris nostri Christi JESU, pro nobis occisi, à quo etiam vim suam omnem

omnem accipit, quidquid nos ponere possumus. *Sanguis Christi, qui per spiritum sanctum semetipsum obtulit immaculatum DEO, emundabit Conscientiam nostram ab operibus mortuis, ad serviendum DEO viventi. Hebr. 9. 14.* Quis igitur unquam inducet in animum, quod quando Rex David tanto animi affectu iterum, iterumque sic DEUM allocutus est, *Amplius lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me:* non semper adverbio illo *amplius*, alludere voluerit ad ablutionem istam perfectiorem qualibet aliâ, & emundationem omni alia emundatione majorem, cujus hîc memini, non jam à nobis, sed à Christo JESU factam? Certum est, hujus virtute etiam antiquos illos recuperâsse justitiam, juxta eam fidem, quam habebant de Christo, qui humano generi Redemptor & Servator erat promissus. En igitur, quid potissimum facere te oporteat, cum te reum Sacerdoti vis sistere. Non contentus illo dolore, quem de peccatis tuis in animo sentias, illa etiam submergere debes in Christi sanguine, sic illum magnâ fiduciâ alloquendo: *Amplius lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me.* Si enim finis præcipuus, qui Christum impulit ad sanguinem suum in Cruce profundendum, fuit lavare nos ab omnibus nostris culpis: *Lavit nos à peccatis nostris in sanguine suo. Apoc. 1. v. 5.* quis ambigat, quin præcipua Sacramenti virtus, in quo ad efficiendam hanc ablutionem proceditur, proveniat, à Christi sanguine, non verò proveniat ab illis actionibus, quas nos ibi ponimus, tanquam necessariam præparationem, ad illam consequendam? *virtus Sacramentorum, quæ ordinantur ad tollenda peccata, præcipuè est ex fide Passionis Christi. Sanctus Thomas 3. parte, q. 62. ar. 5. ad 2.* Atque hâc causâ, quoties te coram Sacerdote reum sistis, ne omittas unquam affectu aliquo

aliquo singulari commendare te Christo, tanquam illi, à quo provenire debet vis omnis supernaturalis, quæ reperitur in præparatione, de qua sumus locuti.

V. Considera, si cupis habere rationem quandam ac methodum, quâ datam doctrinam in usum redigas, dum de peccatis te accusas, en illam paucis expressam. Recordare, quòd si unquam aliàs, in hoc certè Sacramento verum agnoscitur illud, quod de Christo scriptum nobis reliquit Apostolus, quòd nimirum *ille factus est nobis Sapientia à DEO Justitia, & Sanctificatio & Redemptio. 1. Cor. 1. 30.* Roga igitur ante omnia JESUM, ut ipse dignetur supplere, quod tibi deest de Sapientia, dando tibi lumen in discutiendis animi tui latebris, non tantùm ut in memoriam subeant omnia ac singula peccata, quæ admisisti; sed etiam ut penetres eorum deformitatem, ad dolendum de illis, quantum par est te dolere. Roga eum, ut Suppleat pro te defectum *Justitia*, in judicio, quod contra te ipsum instituit, quando tanquam reus sistis te Sacerdoti tanquam Judici; ut sis veridicus tui ipsius accusator, animo ad vitam corrigendam obfirmato: Roga, ut velit pro te supplere *Sanctificationem* perfectam, quando supplex coram Sacerdote procumbis in genua, ut ille te liberum & absolutum à noxiis pronuntiet; quæ mox atque apparet, JESUS animæ tuæ gratiam sanctificantem debet restituere. Roga illum denique, ut suppleat etiam pro te quod deest *Redemptionis*, dum exqueris modicum illud, quod tibi in pœnam injungitur ad satisfaciendum pro gravibus illis suppliciis, quibus vivis obnoxius; si enim modicum illud sufficit, non aliunde id est, quàm quia JESUS adjungendo promerita sacratissimi Sanguinis sui modicum illud attollit, ut cum valorem majorem habeat, quem non haberet extra Sacramentum.

tum. Et ecce JESUM verè effectum pro te, quoties Pœnitentiæ sacramento uteris, Sapientiam à DEO & Justitiam, & Sanctificationem & Redemptionem. Inde, ut iterum te totum immergas pretioso illi balneo, adora illum, ut instrumentum Divinitatis, non quidem disiunctum, quale est baculus respectu brachij, quod illo utitur; sed conjunctissimum, quale est brachium respectu capitis; & de novo illud etiam ingemina: *Amplius lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me*: Si enim à JESU ut DEO venit Gratia Sacramenti; à JESU ut homine provenit etiam Gratiæ applicatio.

VERSUS IV.

Quoniam iniquitatem meam ego cognosco, & peccatum meum contra me est semper.

CONSIDERA, cùm David à DEO petat veniam tam perfectam peccati sui, videri debuisse ad illam consequendam ante omnia DEO proponere, tanquam titulum sufficientem, dolorem illum, quem jam sentiebat in corde contrito; non autem ejus cognitionem: dolori enim illi (juxta id, quod ore suo DEUS promiserat) debebatur per consequens venia; non debebatur autem cognitioni. Et tamen David non meminit doloris, meminit autem cognitionis. *Quoniam iniquitatem meam ego cognosco.* Sed quem latet, quòd cognoscere culpam, sicut cognosci meretur, semper sit conjunctum cum dolore vivacissimo? Sicut cognosci non potest DEUS, & non ardentissimo amore amari; sic cognosci non potest, quid sit offensa DEI, quin illa odio habeatur eadem mensurâ, quâ